

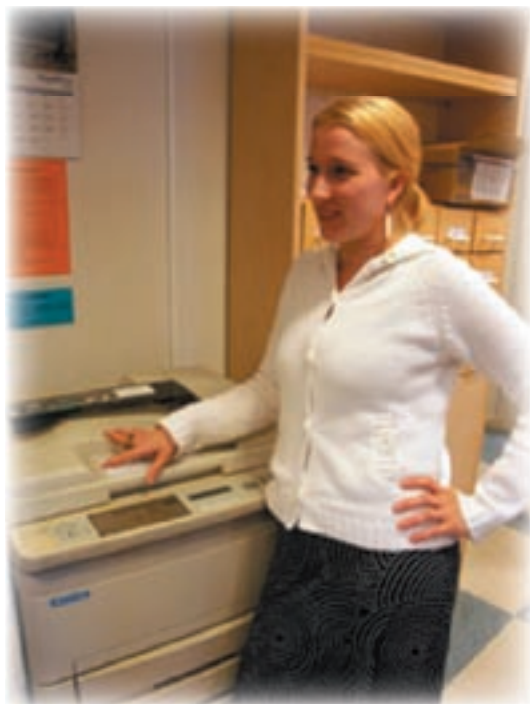
Opettaja vai opiskelija?

Ennen haastattelua Jarna Kivisilta istuu STI:n kahvihuoneessa kertomassa nuoremmille opiskelijoille opettajan työn hyvistä ja huonoista puolista. Minkälaista opettajan työ sitten on? ”Pahimmillaan se on valtava työmäärä. On myös kurinpidollisia ongelmia...Mutta nyt toisena vuonna on jo helpompaa näiden asioiden kanssa. Parhaimmillaan oppilaat ovat todella aktiivisia ja innokkaita. Yläasteikäiset saa helposti mukaan. Varmasti helpommin kuin lukiolaiset. Oppilaat ovat niin aitoja ja innokkaita. Tuntuu, että tämä on hyvin sosiaalinen ammatti.” Jarna kohtaa viikoittain 19 luokkaa, joissa jokaisessa on noin kaksikymmentä oppilasta, joten hänen työnsä on hyvinkin sosiaalista.

Jarna toimii toista vuotta yläasteen uskonnonopettajana Hyvinkäällä. Samaa aikaan hän itse opiskelee teologiaa. Opinnoista hänellä on jäljellä yksi tentti ja kesken oleva gradu. Työn ja opiskelun yhdistämisessä on omat ongelmansa. ”Ajatuksena oli tehdä tänä vuonna muutama tunti viikossa gradua. Aloitinkin niin, mutta tämä on sellainen työ, että se vie kaiken ajan, mitä on käytettävissä, ellei rajaa sitä tosi tiukasti. Tuntuu inhottavalta mennä töihin, jos ei ole valmistellut hyvin,

joten työ on tällä hetkellä etusijalla.” Jarna tekee siis graduaan sen verran kuin töiltään ehtii. Paremmiin hän aikoo keskittyä siihen koululaisten loma-aikoina. Työn ja opiskelun yhdistäminen ei ole aina yhtä vaikeaa. ”Olen ollut myös hotellisiivoojana opiskelun ohessa. Se oli aivan mahdollista, sillä se ei vaatinut vapaa-ajasta yhtään sekuntia.”, Jarna kertoo.

Opettaessa tulee myös oma nuoruus mieleen. Jarna on käynyt koulunsa ennen yliopisto-opintoja Ikaalisissa, mistä hän on kotoisin. Hän muistelee olleensa yläasteikäisenä vilkas ja puhelias. Kou-

Kopiokone on tarpeellinen työväline
sekä opettajan työssä että
Priscilla-yhdistyksen tehtävissä.

lua hän piti silloin lähinnä sosiaalisena ympäristönä. Jarna harmittelee, että hän ei silloin nähnyt, miten hienot mahdollisuudet yläasteella on kerätä hyvä yleissivistys. Opettajan näkökulmasta näkee, että ”opettajat ovat siellä sitä varten.” Opettajan näkökulma on tullut myös suhtautumisessa oppilaisiin, jotka juttelevat tunnilla ja myöhästelevät: ”Voisi kuvitella, että ymmärtää heitä, koska on itse ollut samanlainen. Mutta ei, niin ei tapahdu.”

Aluksi Jarnasta piti tulla kieltenopettaja, mutta abivuonna mieli muuttui. Hän oli ollut jo jonkin aikaa kiinnostunut tietämään enemmän uskonkysymyksistä. Abivuonna Jarna huomasi tutkiessaan uskonnon esseeaiheita olevansa kiinnostunut niistä kaikista. Aluksi hän ajatteli ryhtyvänsä seurakunnan nuoriso-ohjaajaksi. Kuitenkin suuret lukuhalat ja kiinnostus opettajan työhön saivat kelkan kääntymään kohti teologista tiedekuntaa. Siellä hän aloittikin opiskelunsa heti lukion jälkeen vuonna 1998.

Jarna on ollut opiskelun aloittamisesta lähtien mukana OPKOn ja STI:n toiminnassa. Hän kutsuu niitä eräänlaisiksi opiskeluajan elämän kiinnostuskohdiksi. Lisäksi Jarnalle ovat tärkeitä ystävät. Jarnan vapaa-aika kuluukin pääosin sosiaalisissa merkeissä. Myöhemmin Jarna on toiminut paljon myös Priscilla-yhdistyksessä. Priscilla-yhdistys on herätyskristittyjen naisteologioiden hengellisen kutsumuksen ja identiteetin tukemiseen ja heidän toimintamahdollisuuksien edistämiseen pyrkivä yhdistys, joka on sitoutunut Raamattuun ja evankelisluterilaiseen oppiin. Jarna on muun muassa pitänyt juuri Priscilla-yhdistyksen järjestämän luennon aiheesta ”Nainen vainotussa kirkossa – Maria Kajava”.

Jarna kertoo rukoilleensa koko abivuoden oikean opiskelupaikan löytymistä. Samoin hän kertoo rukouksella olevan suuri merkitys myös töitä tehdessä. ”Rukouksen

voimalla menen ja teen. Kun on vaikeita oppilaita, rukoilen. Joskus en tiedä, mitä muuta tekisin.” Jarna aloitti työnsä viime vuonna kesken lukuvuoden. Hän oli rukoillut ”helppoa starttia”. Uuden opettajan piti valmistella kaikki alkutekijöistään, opetella viisisataa oppilasta, järjestää adventtikirkko. Lisäksi Jarna muutti samaan aikaan. ”En tajua jälkeinpäin, miten selvisin siitä. Niin vähillä unillakin... Mutta silloin se tuntui helpolta startilta. Ajattelin, että ´Hei, sain sen helpon aloituksen!´” Jarna sanookin rohkaisevasti: ”Kaikkeen saa aina voimaa sen verran kuin tarvitsee.” Samalla hän palauttaa mieleen Raamatun sanat: ”Minä johdatan heitä, kun he kulkevat rukoillen.”

Jouko Makkonen, teol. yo